

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.051/2022/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Felperes1 (cím1) felperesnek dr. Balázs Nóra ügyvéd (cím2) által képviselt Alperes1 (Cím3) alperes ellen egyszerűsített foglalkoztatással kapcsolatos elszámolás iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2022. július 7-én kelt 25.M.70.083/2021/23. számú ítéletével szemben a felperes 25. és 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti. A fellebbezett rendelkezést részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 23.100 (huszonháromezer-egyszáz) forint nettó munkabért.

Az ítéltábla a felperes elsőfokú perköltségfizetési kötelezettségét 178.125 (százhetvennyolcezer-egyszázhuszonöt) forintra leszállítja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárás illeték bevételi számla” megnevezésű számlaszám1 számú költségvetési számlára 1.404 (ezernégyszáznegy) forint eljárás illetéket. A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Megállapítja, hogy 26.676 (huszonhatezer-hatszázhetvenhat) forint eljárás illeték az állam terhén marad.

A fentieket meghaladóan az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 42.750 (negyvenkettőezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárás illeték bevételi számla” megnevezésű számlaszám1 számú költségvetési számlára 1.687 (egyezerhatszáznyolcvanhét) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. 2.057 (harminckettőezer-ötvenhét) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2021. május 13-ától Név1 egyéni vállalkozónál dolgozott, kertműveléssel kapcsolatos feladatokat végzett, majd 2021 júniusától kezdődően ugyanazon munkavégzési helyen és munkakörben az alperes foglalkoztatta egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszonyban. A felek a felperes nettó munkabérét 7.700 forint/nap összegben határozták meg, és ezen túlmenően a munkavégzés kezdeti időszakában az alperes a felperes részére a munkába járás költségterítéseként alkalmanként 3.000 forintot fizetett. 2021. június végén az alperes a felperesnek a munkába járáshoz személygépkocsit biztosított parkolókártyával együtt, ezért a továbbiakban a felperesnek útiköltségterítést nem fizetett.

[2] A felperes 2021. június hónapban 3-án, 8-án, 9-én, 14-én, 15-én, 16-án, 18-án, 21-én, 22-én, 23-án, 24-én, 25-én, 28-án 29-én és 30-án – összesen 15 napon – dolgozott az alperesnél, amely alapján az alperes 2021 júniusban készpénzben 115.500 forint munkabért fizetett meg a felperesnek. A felperes 2021 júliusában 5-én, 6-án, 9-én, 12-én, 13-án, 14-én, 15-én, 16-án és 19-én – összesen 9 napon – dolgozott az alperesnél, és részére az alperes 46.200 forint munkabért fizetett postai úton. Az alperes ezen munkanapok tekintetében eleget tett az egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszony tekintetében az adóhatóság felé fennálló bejelentési kötelezettségének és a munkabért terhelő közterheket is megfizette.

[3] A felperes keresetlevelet terjesztett elő, amelyben elmaradt munkabér és sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes perfelvétel során a sérelemdíj iránti keresetétől elállt. A felperes 2021. május, június és július hónapra 39 munkanapra összesen 468.000 forint munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy egyszerűsített foglalkoztatás keretében dolgozott az alperesnél, az alperes azonban nem fizette ki maradéktalanul az őt megillető munkabért, illetve az nem a megállapodás szerinti 12.000 forint/nap összegű munkabér alapulvételével került elszámolásra. Állította, hogy az alperes ügyvezetőjével abban állapodott meg, hogy nettó 1.500 forint órabérért fog dolgozni napi 8 órában. Hivatkozott arra, hogy az alperes által 2021. május 28-án kifizetett 63.000 forint csak a megelőlegezett buszköltségek fedezésére volt elegendő.

[4] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte az ügyvédi munkadíj tekintetében. Vitatta, hogy a felperes által állított mértékű munkabérben állapodtak meg. Előadása szerint 2021. június 3-ától július 19-éig került sor 24 munkanapon át a felperes egyszerűsített foglalkoztatására. A munkában töltött napok vonatkozásában a felperes aláírta az elszámolólapokat. A 2021. májusi munkabér tekintetében hivatkozott arra, hogy a felperes ebben az időszakban nem az alperessel állt jogviszonyban, hanem Név1 egyéni vállalkozóval. Állította, hogy 2021. júniusában 15 nap munkavégzés ellenértékeként 82.160 forintot fizetett meg, amelyet a felperes aláírásával is igazolt, míg 2021 júliusában 69.300 forint került kifizetésre.

[5] Az elsőfokú bíróság a 25.M.70.083/2021/23. számú ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 197.500 forint perköltséget, továbbá megállapította, hogy 28.080 forint illetéket az állam visel.

[6] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a keresetről az egyszerűsített foglalkoztatásról szóló 2010. évi LXXV. törvény 3. § (1) bekezdése, illetve 11. § (2) bekezdése alapján határozott. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a perben az alperest

terhelte annak bizonyítása, hogy a felperesnek az őt megillető, egyszerűsített foglalkoztatás alapján járó munkabért megfizette. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során a felek közötti sms-üzenetváltások alapján megállapította, hogy a felperes a jogviszony fennállása alatt nem kifogásolta az alperes által kifizetett munkabért, illetve nem jelezte a munkabérekülönbözet iránti igényét és az okirati bizonyítékok szerint az egyszerűsített foglalkoztatás bérelszámolási bizonylatait is rendszeresen aláírta. A Megyei Kormányhivatalnak a felperes panaszbejelentése alapján indult eljárásában született, felperesnek írt tájékoztatás figyelembevételével az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, hogy 2021 májusában az alperes nem volt a felperes munkáltatója, így az erre a hónapra előterjesztett felperesi munkabérigény megalapozatlan.

[7] A 2021 június és július hónapra vonatkozó elmaradt munkabérigény tekintetében az elsőfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes az alperesi felhívás ellenére megtagadta a jelenléti ív vezetését, így a felperes sem jelenléti ívvel, sem más módon nem bizonyította, hogy az alperesnél 2021. június 1-jén, 2-án, illetve 2021. július 7-én és 8-án is dolgozott. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes azt sem bizonyította, hogy munkabére napi 12.000 forint lett volna. A munkanapok vonatkozásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes által megjelölt menetlevelek nem alkalmasak a felperes tényállításának alátámasztására, mivel azt nem a munkáltató utasítására vezette, illetve a munkáltató azt nem igazolta le. A felperesi állítással szemben a perben csatolt elszámolási bizonylatok és egybehangzó tanúvallomások kétséget kizáróan alátámasztják, hogy az alperes maradéktalanul eleget tett a munkabérfizetési kötelezettségének.

[8] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint a felperes az érdemi tárgyaláson szabadságmegváltás címén 48.000 forint megfizetése iránt is előterjesztette kereseti kérelmét, amelyet a bíróság keresetváltoztatás iránti kérelemként a 25.M.70.083/2021/23. számú végzésével elutasított. Az elsőfokú bíróság e körben kifejtette, hogy a keresetváltoztatásnak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 214. § (3) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, mivel a felperes nem igazolta, hogy a szabadság iránti kereseti kérelme tekintetében olyan tény jutott tudomására a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően, amely a keresetváltoztatást indokolná.

[9] A felperes a törvényes határidőn belül fellebbezéssel élt, kérte, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a másodfokú bíróság 421.800 forint elmaradt munkabér megfizetésére kötelezze az alperest.

[10] A fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú ítélet tévesen rögzíti, hogy 2021 májusában Név1 egyéni vállalkozónál dolgozott. Állította, hogy 2021. május 13-ától július 19-éig egy adott területen azonos munkafeladatokat végzett és az álláshirdetésben is szereplő alperesnél dolgozott. A 63.000 forint kifizetésére kizárólag az általa küldött sms utal, amely nem tekinthető könyvelési bizonylatnak. A bizonyítékok elsőfokú ítéletben foglalt értékelésével szemben állította, hogy csak 2021. július 23-án került sor az elszámolási bizonylatok részleges aláírására, ekkor azonban nem volt pénzáadás. Fenntartotta azon állítását, hogy az alperessel 1.500 forint/óra nettó munkabérben állapodott meg és ennek alapján 39 munkanap vonatkozásában összesen 468.000 forint munkabérigénye van az alperessel szemben azzal, hogy ebből 46.200 forint került kifizetésre. Érvelése szerint az alperes nem bizonyította a munkabér elszámolását és kifizetését, ő azonban a jelenlét igazolására iratokat csatolt. Kizárólag 2021. július 23-án írt alá elszámolást, az alperes által

elé tárt iratra azonban rávezette, hogy az hamis adatokat tartalmaz. Az elsőfokú ítéletben foglalt megállapítást az iratok aláírása vonatkozásában cáfolja az is, hogy az elszámolási bizonylatok 2021. VI. hó 30-án, illetve VII. hó 30-án készültek. A bérszámfejtés alapja a jelenléti ív, ezért a tanúvallomások nem bizonyítják, hogy a jelenléti ívek aláírását megtagadta. Álláspontja szerint a jelenléti ív aláírására vonatkozó munkáltatói utasítás megtagadása életszerűtlen lenne a munkavállaló részéről, a menetlevelek alperes általi aláírását pedig kérte. A tanúvallomások egymásnak és önmaguknak is ellentmondanak, illetve ami igaz bennük, az őt igazolja.

[11] A felperes a 26. sorszám alatti fellebbezésében kérte, hogy a bíróság 48.000 forint szabadságmegváltás megfizetésére is kötelezze az alperest. Előadta, hogy a NAV nyilvántartás szerinti bejelentések nem mindig az adott napon történtek meg. Az alperesi bejelentések figyelembevételével, tekintve, hogy eltérő időpontokban jelent meg a munkavégzési helyen, megállapítható, az alperes nem járt el szabályszerűen a bejelentések vonatkozásában akkor sem, amikor egyáltalán bejelentette őt.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének helybenhagyását, valamint a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte az ügyvédi munkadíj tekintetében.

[13] Az alperes a fellebbezésben foglaltakat akként értelmezte, hogy a felperes a 46.200 forint munkabér kifizetését elismerte és ennek megfelelően nem a keresetében eredetileg szereplő 468.000 forintban, hanem 421.800 forintban kéri a marasztalását. Ezen túlmenően a felperes nem kérte, hogy az alperes bejelentéssel éljen az általa állított munkavégzéssel érintett napokra a NAV felé. Álláspontja szerint a felperes ugyanakkor a 2022. augusztus 22-én benyújtott iratban a fellebbezést olyan követelésre is kiterjesztette, amelyről az elsőfokú ítélet nem rendelkezett, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság a felperes elsőfokon előterjesztett keresetváltoztatását a 23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint végzéssel elutasította. Megjegyezte ezzel összefüggésben, hogy a felperes által kért keresetváltoztatásnak nem volt helye a Pp. 215. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban sem és annak a fellebbezésben sincs helye.

[14] Az ügy érdemében az alperes előadta, hogy 2021. májusában a felperest Név1 egyéni vállalkozó foglalkoztatta, akivel szemben a hatóság bírságot szabott ki, mert megállapításra került a NAV-bejelentés nélküli foglalkoztatás. Az elsőfokú bíróság felhívta a felperes figyelmét, hogy Név1 egyéni vállalkozót perbe vonhatja, azonban a felperes ezzel a lehetőséggel nem élt. Jelen pernek azonban nem lehet tárgya, hogy a felperesnek Név1 egyéni vállalkozó milyen összegű munkabérrel tartozik esetlegesen, a 63.000 forint kifizetése pedig nem csak az erre vonatkozó sms, hanem az erre vonatkozó felperesi elismerő nyilatkozat alapján is megállapítható. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy ez a 2021. májusi munkabér volt, ezért ezen összegnek a kifizetése nem tárgya a jelen eljárásnak. Az elszámolási bizonylatok aláírása vonatkozásában kifejtette, annak ténye közömbös, hogy az átvételek igazolására utólagosan hol és milyen dátummal került rá az aláírás. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy nem az alperes által állított, illetve az iratokban rögzített és a tanúkkal is megerősített 7.700 forint/nap munkabérben állapodtak meg a felek. A felperesi hivatkozással szemben e körben nincs jelentősége a garantált bérminimum összegének, illetve annak sem, hogy a felperes részére autót biztosított. A felperes, a tanúvallomások alapján is megállapítható módon, nem telepvezetőként dolgozott. Ezen túlmenően a felperes

előadásaiban eltérő nyilatkozatokat tett arra, hogy 1.500 forint/óra vagy napi 12.000 forint munkabérben állapodtak meg. Tanú3, Tanú1 és Tanú2 tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra, hogy amennyiben a felperesnek valamilyen kérése volt a munkával kapcsolatban, az alperes mindig intézkedett, tehát munkabért és költségtérítést kapott, illetve, hogy a felperes a jogviszony fennállása alatt nem kifogásolta a kifizetett munkabér összegét és nem jelezte a munkabér-különbözet iránti igényét sem. Az elsőfokú ítélet az egyszerűsített foglalkoztatással kapcsolatos nyilvántartásokat vette figyelembe, a felperes által csatolt „jelenléti-felírok”, munkalapok pedig nem alkalmasak a munkavégzés bizonyítására, ugyanígy a felperes által vezetett menetlevelek sem.

[15] A fellebbezés kiegészítésében a szabadságmegváltásra vonatkozó felperesi hivatkozás nem vehető figyelembe, mert e tekintetben a felperes fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő. A felperesi érveléssel szemben Tanú1 és Tanú2 tanúk nem nyilatkoztak arra, hogy 2021. június 3-án pontosan mikor jutottak a felperes adataihoz és mikor történhetett meg a bejelentés. Fenntartotta azon álláspontját, hogy nincs jogszabályi kötelezettsége a menetlevelek vezetésére, ugyanakkor ilyen kötelezettségnek nem a munkavállaló, hanem a munkáltató a címzettje és ezért a munkáltató dönti el, hogy ennek eleget kíván-e tenni. A perbeli esetben ugyanakkor bizonyítást nyert, hogy a felperesnek nem kellett vezetnie a menetlevelet, a bírói gyakorlat szerint pedig a menetlevél a munkaidő bizonyítására nem alkalmas, illetve azt a felperes a Típus1 esetében nem is vezette.

[16] A felperes fellebbezése részben alapos.

[17] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, továbbá a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel nem érintette az elsőfokú ítéletnek a nem fellebbezett, a 421.800 forintot meghaladó elmaradt munkabérigényt elutasító rendelkezését.

[18] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezési kérelme tekintetében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelmét, amely a szabadságmegváltásának megfizetésére irányult, a jogszabályoknak megfelelően utasította el a végzésével. Az elsőfokú ítélet a felperes szabadságmegváltás iránti igényéről rendelkezést nem tartalmaz, ennek hiányában pedig annak megváltoztatása iránt a felperes a Pp. 371.§ (1) b) pontja értelmében fellebbezést nem terjeszthet elő. Ebből következően a másodfokú eljárásnak sem tárgya a felperes 26. sorszám alatti beadványában szabadságmegváltás címén kért alperesi marasztalás, figyelemmel arra is, hogy a fellebbezésben a Pp. 373.§ (1) bekezdése értelmében keresetváltoztatásnak nincs helye.

[19] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy a Pp. 379. §-ban, illetve a 380. §-ban írt kötelező hatályon kívül helyezési ok a perbeli esetben nem merült fel, az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást azonban részben a Pp. 279. § megsértésével a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével állapította meg és annak alapulvételével jogszabálysértően utasította el a felperes elmaradt munkabér megfizetése iránti teljes kereseti kérelmét.

[20] Az elsőfokú bíróság a 2021. májusi munkavégzés tekintetében helyesen állapította meg, hogy ezen időszak vonatkozásában a felperes nem bizonyította, hogy az általa megjelölt

napokon az alperessel állt munkaviszonyban, amelyből következően a felperes munkabérigényt megalapozottan nem érvényesíthet az alperessel szemben. Az elsőfokú ítélet [2] bekezdésében rögzített 63.000 forint 2021. május 28-i munkabérkifizetés a 2021. májusi munkavégzésre vonatkozott, és az nem került elszámolásra az alperes javára munkabérkifizetésként, ezért az ezzel kapcsolatban tett felperesi észrevételek jogi relevanciával nem bírnak.

[21] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások értékelése során a tekintetben is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy 1.500 forint/óra, illetőleg 12.000 forint/nap munkabérben állapodott meg az alperessel. A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal szemben hangsúlyozza, hogy a felperes által állított mértékű munkabért sem okirati bizonyítékokkal, sem tanúvallomásokkal nem bizonyította. A bizonyítási érdek e tekintetben a felperest terhelte, a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítás sikertelenségének a következményét e vonatkozásban a felperes viseli.

[22] A fentieken túlmenően a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy a felperes azt sem bizonyította, hogy az alperes által elismert munkanapokat meghaladóan végzett munkát az alperesnél 2021. június és július hónapban. Ebből következően a felperes sem okirati bizonyítékokkal, sem tanúvallomással nem tudta bizonyítani, hogy az alperes által elismert 24 napot meghaladó munkanapokra vonatkozó munkabérigénye megalapozott.

[23] A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést az okirati bizonyítékok és a tanúvallomások alapján arra, hogy a felperes részére az egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló jogviszonyban őt megillető 7.700 forint/nap munkabér a felperesnek teljes összegben megfizetésre került. A bizonyítás eredményeként a felperest a munkabér mértéke, illetőleg a figyelembe vehető munkanapok száma alapulvételével 184.800 forint munkabér illette meg. A munkabér kifizetése tekintetében a másodfokú bíróság egyrészt a 2021. júniusi, összesen 15 nap munkavégzés tekintetében a felperes által 2021. július 23-án aláírt, alperes által kiállított, az egyszerűsített foglalkoztatás elszámolási bizonylata megnevezésű okirati bizonyítékok, továbbá Tanú3, Tanú1 és Tanú2 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperest 2021 június hónapban megillető, összesen 115.500 forint (7.700 forint x 15 nap) munkabér készpénzben kifizetésre került. A 2021. július havi munkabér tekintetében ugyanakkor az alperes a felperes által aláírt egyszerűsített foglalkoztatás elszámolási bizonylatokkal nem igazolta a munkabér kifizetését, ezért ezen időszak vonatkozásában kizárólag a felperes által elismert, illetőleg okirati bizonyítékkal is igazolt 46.200 forint postai úton történő munkabér átutalást lehet figyelembe venni munkabérkifizetésként, amely a felperes 6 napi munkabérének felel meg. Az alperes a perben 161.700 forint munkabér megfizetését bizonyította.

[24] A másodfokú bíróság a felperest megillető 184.800 forint munkabér és a felperes részére kifizetett 161.700 forint munkabér egybevetése alapján megállapította, hogy a felperes részére 3 napi nettó munkabérnek megfelelő, 23.100 forint munkabér nem került kifizetésre. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) a) pontja alapján – az Mt.-nek az egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszonyra vonatkozó, az Mt. 201. – 203. §-ában foglalt rendelkezéseire is figyelemmel – 21.300 forint erejéig ítélte megalapozottnak a felperes

munkabér iránti keresetét. Az elmaradt munkabér vonatkozásában a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az nettó összegeként vehető figyelembe, mivel az alperes az egyszerűsített foglalkoztatásra irányuló munkaviszonyban alperest terhelő közterheket az adóhatóság által kiállított igazolások szerint valamennyi munkanap tekintetében megfizette.

[25] A fent részletezettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek nettó 23.100 forint munkabért, ezt meghaladón pedig a felperes munkabérigényét elutasító ítéleti rendelkezést helybenhagyta.

[26] A felperes fellebbezése részben eredményre vezetett, az alperest terhelő marasztalási összeg figyelembevételével az első- és a másodfokú eljárás tekintetében felperes 5%-ban tekinthető pernyertesnek. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését szintén megváltoztatta a Pp. 83. § (2) bekezdésének alkalmazásával akként, hogy a 468.000 forint pertárgyérték alapulvételével az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) a) pontja szerinti 28.080 forint eljárási illetékből az alperes 1.404 forint eljárási illetéket köteles megfizetni az állam javára, míg a fennmaradó 26.676 forint eljárási illeték az állam terhén marad a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdése értelmében. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság az alperes által a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján megbízási szerződés alapján felszámított ügyvédi munkadíj 95%-os mértékű megfizetésére köteles az alperes javára a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján és ezért a másodfokú bíróság a Pp. 82. § (2) bekezdésének, valamint 83. § (2) bekezdésének alkalmazásával a felperes elsőfokú perköltségfizetési kötelezettségét 178.125 forintra leszállította.

[27] A másodfokú bíróság a pernyertesség – pervesztesség felek közötti aránya figyelembevételével rendelkezett a másodfokú eljárásban felmerült perköltségről. A másodfokú eljárásban az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 33.744 forint feljegyzett fellebbezési illeték merült fel, amelyből a Pp. 83. § (2) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése szerint 1.687 forint feljegyzett fellebbezési illetéket az alperes köteles megfizetni az állam javára, míg 32.057 forint eljárási illeték az állam terhén marad. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság rendelkezett az alperes által a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a alapján megbízási szerződés szerint 82.500 forintban érvényesíteni kívánt perköltségről azzal, hogy annak összegét a felperes részbeni pernyertességének alapulvételével 42.750 forintban állapította meg, mivel azt az indokoltan felmerült ügyvédi munkára figyelemmel eltúlzottnak ítélte és ezért mérsékelte.

[28] Az eljárási illeték alperes általi megfizetésére vonatkozó tájékoztatás a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésén alapul. A bíróság a rendelkező részben foglaltakon túlmenően tájékoztatja az alperest arról is, hogy az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

[29] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak szerint nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2023. január 10.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Barna Sára s.k.
előadó bíró

Dr.Mózsa Gábor s.k.
bíró